

*„Той знаеше муски и амулети,
без полза, но и без вреда за всеки,
сред Розенкройцерите беше образован
и „сущи познавач“ наименован.“*
(„Худибрас“³⁴²)

Забавно и правдоподобно звучи Хайне, когато открива вид вълшебство в отношението и чувствата, които развиваме към познатите ни предмети. Монета, ножче, камъче, стояли дълго в джоба или носени от някого, сякаш се напояват с неговата или нейната индивидуалност. Ако можеха да говорят, щяхме да очакваме да чуем ехото на познатия глас на техния владеец, както всъщност се е случило в Тюрингия през 1562 година, когато хубавата девойка Аделаид фон Хелбах била похитена от някакви личности с лоши обноски. „В гонитбата приятелите ѝ не знаели накъде да поемат, но внезапно чули да ги вика собственият ѝ, макар и твърде слаб и немощен глас. Като се поразтърсили, в храстите край пътя открили нейната сребърна Богородица, която им казала по кой път да тръгнат. Те последвали напътствията и открили девойката. Разбойникът, който я отвлякъл, бил екзекутиран на колелото на смъртта, а иконата била окачена в църквата „Света Богородица“ в Калбрун за прослава на Дева Мария, която проговорила чрез нея“. Подобни предмети имат такава необяснима способност да остават при човека, та чак възниква подозрението, че имат своя самостоятелна воля. За някои хора тези малки добре познати приятели се превръщат във фетиши, носещи късмет, а на онези, които твърдо вярват в тях, те носят голяма утеха и издръжливост в случай на беда.

Кой не се е удивлявал на упорството, с което някое копче

---

³⁴² „Худибрас“ („Hudibras“) – бурлеска за пуританството от английския поет Самюел Бътлър (1612–1680). Цитатът е от Част първа, Песен първа, стих 543–546 – б. пр.